

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 121.457 van 9 juli 2003
in de zaak A. 111.678/VII-24.853**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kongolese nationaliteit, op 8 oktober 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 september 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat G. COOLSAET, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker kwam België een eerste maal binnen in 1982 en verklaarde zich in 1991 vluchteling.

1.2. Op 30 mei 1994 werd hem de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling definitief geweigerd door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.3. Op 7 september 2001 gaf de minister van Binnenlandse Zaken een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

"(...)

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet de genaamde XXX,

(...)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Finland, IJsland, Noorwegen, Denemarken en Zweden (1).

(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

(...)

0 - artikel 7, eerste lid 1/: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met visum.

(...)

0 - artikel 7 eerste lid, 3/: wordt door de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde P. DEFOSSEZ, Adjunct-Adviseur, geacht de openbare orde / de nationale veiligheid van het land te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften, valse stukken, oplichting, diefstal.

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Finland, IJsland, Noorwegen, Denemarken en Zweden, om de volgende reden :.....(3)

(...)

Kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften, valse stukken, oplichting, feiten waarvoor hij op 11.06.2001 veroordeeld werd, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :.....(3)

(...)

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde de procedure tot identificatie te kunnen starten.

- Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.

(...).".

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM), ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955; dat verzoeker aanvoert dat de overheid krachtens artikel 8 EVRM dient af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van de familie van de betrokken vreemdeling; dat hij stelt dat deze belangenafweging in casu niet heeft plaatsgevonden en dat het belang van de Belgische staat bij verwijdering miniem is in vergelijking met de schade die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend; dat hij erop wijst een vriendin in België te hebben en een kind dat op 19 april 1994 in België werd geboren; dat hij aanhaalt dat het kind emotionele en psychische schade zal lijden wanneer het wordt gescheiden van een van de ouders, dat derhalve de gevolgen van de bestreden beslissing “in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM” en dat het recht op gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat de bestreden beslissing op twee motieven steunt, ten eerste, op de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en niet in het bezit is van een geldig paspoort met visum en, ten tweede, op het feit dat verzoeker wordt geacht de openbare orde en nationale veiligheid van het land te kunnen schaden, daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan valsheid in geschriften, valse stukken, oplichting en diefstal en hiervoor werd veroordeeld op 11 juni 2001, zodat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat; dat de minister van Binnenlandse Zaken het feit dat verzoeker een vriendin heeft en vader is van een kind dat in België werd geboren niet diende te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing,

daar de omstandigheid een relatie en een in België geboren kind te hebben verzoeker niet vrijstelt van de verplichting om in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten; dat de bestreden beslissing dit bovendien zeer terecht vermeldt; dat de verwerende partij nooit de indruk heeft gegeven dat verzoeker zich niet in het bezit diende te stellen van de nodige binnenkomstdocumenten; dat verzoeker ook nergens aanvoert dat de minister van Binnenlandse Zaken de betrokken wettelijke bepalingen niet rechtmatig zou hebben toegepast; dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van het privé-leven kan inhouden en bijgevolg evenmin van artikel 8 van het E.V.R.M.; dat verzoeker in dit middel geen kritiek betreft op het eerste motief van de bestreden beslissing; dat dit motief de bestreden beslissing op zich draagt en dat er geen gegronnd middel tegen dit motief werd aangevoerd; dat de overige kritiek in het middel zich derhalve richt tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel, voor zover het zich richt tot een overtollig motief, niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending inroept van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet; dat hij aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, dat maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidig gedrag van de betrokkene en dat een veroordeling geen afdoende motivering is; dat verzoeker betoogt dat “een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie en een strafrechtelijke veroordeling slechts in aanmerking mag komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de overige feiten, misdrijven zal plegen” en dat deze redenen in casu niet aanwezig zijn; dat verzoeker aanhaalt dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en waarom er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat; dat hij voorhoudt dat het louter verwijzen naar de door hem gepleegde feiten en naar zijn veroordeling, geen afdoende motivering is;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat verzoeker dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten, dat steunt op artikel 7, eerste lid, 1/, van de Vreemdelingenwet, duidelijk de met artikel 7, eerste lid, 1/, verband houdende redenen vermeldt waarop de

beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat verzoeker geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.